

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 141.

Anden Session.

43de Møde.

Torsdagen den 5te December.

(Fortsat).

Udsig (forts.): Det nærværende Lovforslag gaaer derimod ud paa noget ganske Andet; det fratrager Sogneforstanderskabet denne Myndighed, som nu tilkommer det, derimod fastsætter det visse bestemte Betingelser, som for de Fleste ikke vilde være vanskelige at opfylde, under hvilke den, som ønsker Huusly, skal have en ubetinget Ret til at fordrø sig Huusleilighed tildeelt, uden at Noget i saa Henseende er overladt til Sogneforstanderskabets Skjøn eller Conduite. Det forekommer mig klart, at her er en grundvassentlig Forskiel mellem den tidligere bestaaende Tilstand og den, som man nu vil indføre, Noget, den ærede Forslagsstiller selv har anerkjendt i et Foredrag, som han holdt ifjor, og som findes i Folkethingstidenden Pag. 2354. Han viser der tydeligt, hvorledes Forholdet vil blive et ganske Andet, naar denne Lov gaaer igjennem, end før. Han siger nemlig: Naar Noget nu forlanger Bolig, ja, saa vil Sogneforstanderskabet kunne holde ham hen ved at sige: Giv kun Tid, vi vilde nok finde een, og paa denne Maade henvise den Bedkommende til selv at forskaffe sig den (Tschering? Hør! Hør!). Men vil dette ikke ogsaa i mange Tilfælde netop være det Rette? hvor tidt kan det ikke hende, naar Noget henvender sig til Sogneforstanderskabet for at begjære Huusly, at man med fuldkommen gyldig Grund kan sige til ham: Det vedkommer Dig dog nærmest selv at forskaffe Dig Leilighed, gaa hen og søg Dig selv een, det vil ikke feile, at Du ogsaa kan finde den, naar Du gjør Dig den behørlige Umage. Ingen skal kunne overbevise mig om, at Sogneforstanderskabet ikke ofte vil have god Grund til at af-

visse Bedkommende og henvise ham til at sørge for sig selv. Der kan ogsaa tænkes Tilfælde, hvor det med god Føie vil kunne sige til ham: Det vil overhovedet ikke være godt for Dig at blive her i Kommunen, i Længden vil Du her ikke kunne ernære Dig, søg derfor hellere strax at komme hen et andet Sted (Hør!). At der kan være Tilfælde, hvor Sogneforstanderskaberne kunne misbruge den Myndighed, de saaledes have, det er ganske vist; men ligesaa vist anseer jeg det for at være, at det vilde være et stort Savn, om de ganske manglede den. Thi en Følge af, at man veed, at Sogneforstanderskabet har denne Myndighed, er den, at man kan stole paa, at Enhver i Regelen vil bestræbe sig for selv at forskaffe sig den Huusleilighed, han trænger til, og at der kun da gjøres Krav paa Kommunens Hjælp, naar en virkelig Trang er tilstede, som bør tilfredsstilles. Derimod vil Forholdet blive et ganske andet, naar det nærværende Lovforslag gaaer igjennem. Den ærede Forslagsstiller har paa det Sted, jeg tillod mig at nævne, selv yttret, at, naar Sogneforstanderskaberne skulle gaae den Vej som han vil, og forlade den Fremgangsmaade, som hidtil er bleven fulgt, da vilde de sige: vi blive da nødt til at skaffe Leilighed til alle Huusvilde, vi blive til et Slags Contoir for at skaffe Leiligheder, og — tilføier den ærede Forslagsstiller — der er noget Sandt deri. Ja, det er det, hvorpaa Forandringen gaaer ud, at Sogneforstanderskaberne skulle blive et saadant Contoir, hvor Enhver kan gaae hen og bestille Leilighed; blot fordi En er blevet opsagt af det Huus, hvor han boer, kan han strax kunne henvende sig til Sogneforstanderskabet og begjære Leilighed, og dette er forpligtet til uden Modsigelse at adlyde. — Intet er i denne Henseende overladt til det Skjøn, Bedømmelse eller Conduite. I mine